

THE LITTLE GIRL FOUND.

All the night in woe
Lyca's parents go
Over valleys deep,
While the deserts weep.

Tired and woe-begone,
Hoarse with making moan,
Arm in arm, seven days
They traced the desert ways.

Seven nights they sleep
Among shadows deep,
And dream they see their child
Starved in desert wild.

Pale through pathless ways
The fancied image strays,
Famished, weeping, weak,
With hollow piteous shriek.

Rising from unrest,
The trembling woman pressed
With feet of weary woe;
She could no further go,

In his arms he bore
Her, armed with sorrow sore;
Till before their way
A couching lion lay.

Turning back was vain:
Soon his heavy mane
Bore them to the ground,
Then he stalked around,

Smelling to his prey;
But their fears allay
When he licks their hands,
And silent by them stands.

They look upon his eyes,
Filled with deep surprise;
And wondering behold
A spirit armed in gold.

On his head a crown,
On his shoulders down
Flowed his golden hair.
Gone was all their care.

"Follow me", he said;
"Weep not for the maid;
In my palace deep,
Lyca lies asleep."

Then they followèd
Where the vision led,
And saw their sleeping child
Among tigers wild.

To this day they dwell
In a lonely dell,
Nor fear the wolvish howl
Nor the lion's growl.

HET KLEINE MEISJE GEVONDEN

Gans de nacht bedroefd
stappen Lyca's ouders
Door diepe valleien,
Wijl de woestijnen wenen.

Moe en gebroken van smart,
Hees van het gejammer :
Arm in arm, zeven dagen lang,
Zochten ze langs de woestijnwegen .

Ze slapen zeven nachten
Tussen diepe schaduwen;
En dromen dat ze hun kind zien,
Verkommerd in de wilde woestijn.

Het geliefde beeld dwaalt
Langs ongebaande wegen,
Uitgehongerd, wenend, verzwakt,
Meelijwekkend hol om hulp schreeuwend.

Ontwakend uit haar slaap,
Veert de bevende vrouw recht,
Maar door pijnlijke zware voeten ;
Kon ze niet verdergaan.

In zijn armen droeg hij haar,
Gehuld in rauwe droefheid;
Tot er een leeuw voor hen
Uitgestrekt lag op de weg.

Terugkeren was onmogelijk;
Met zijn zware manen
duwde hij hen vlug op de grond;
Dan paradeerde hij errond

Ruikend aan zijn prooi.
Maar hun angsten ebden weg
Wanneer hij hun handen likte
En stil bij hen bleef staan.

Vervuld van diepe verbazing
Kijken ze op in zijn ogen,
En aanschouwen in verwondering
Een geest gehuld in goud:

Een kroon op zijn hoofd,
Langs zijn schouders golfde
Zijn gouden haar omlaag:
Weg was al hun zorg.

'Volg mij', zei hij.
'Ween niet om het meisje;
Lyca ligt veilig te slapen.
in mijn paleis'

Dan gingen ze mee,
Waar de verschijning hen bracht:
En ze zagen hun slapend kind
Tussen wilde tijgers.

Tot vandaag wonen ze
In een vreedzaam dal:
Noch het wolvegehuil vrezende,
Noch het gegrom van de leeuw.